

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
PEDRA CRUZA VILLALÓNA,
predstavljeni 16. aprila 2015¹

Zadeva C-580/13

**Coty Germany GmbH
proti
Stadtsparkasse Magdeburg(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,**

ki ga je vložilo Bundesgerichtshof (Nemčija))

„Intelektualna in industrijska lastnina — Prodaja ponarejenega blaga — Direktiva 2004/48/ES — Člen 8(1) in (3)(e) — Pravica do informacij v okviru postopka zaradi kršitve pravice industrijske lastnine — Zakonodajna države članice, ki kreditnim institucijam dovoljuje, da zavrnejo zahtevo po informacijah o imetniku bančnega računa (bančna tajnost) — Listina Evropske unije o temeljnih pravicah — Členi 8, 17(2), 47 in 52(1) — Sorazmernost omejevanja temeljne pravice“

1. Vprašanje za predhodno odločanje, ki ga postavilo Bundesgerichtshof, daje Sodišču priložnost, da poglobi svojo sodno prakso v zvezi s členom 8 Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/48/ES z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine² na področju, ki ga do sedaj še ni raziskalo. Do zdaj je Sodišče obravnavalo predvsem spore med imetniki pravic intelektualne lastnine na eni strani in uporabniki interneta, ki prenašajo ali delijo vsebine, zaščitene z avtorskimi pravicami na drugi strani, in okviru katerih so imetniki pravic od ponudnikov dostopa do interneta skušali pridobiti informacije o navedenih uporabnikih, da bi proti njim, ko bi bili identificirani, sprožili postopek.³ Vendar pa gre tokrat za kreditno institucijo, ki – sklicujoč se na bančno tajnost – noče posredovati informacij, ki so potrebne, da se osebo, ki je za prodajo ponarejenega blaga uporabila tehnične možnosti, ki jih ponuja internet, preganja po civilnopравни poti.

2. Vprašanje, ki se v končni fazi v obravnavani zadevi zastavlja, je, ali lahko tretja oseba, ki ni sodelovala v domnevni kršitvi pravice industrijske lastnine, ki pa je „zagotavlja[la] v komercialnem obsegu storitve, uporabljene v dejavnostih, ki so predmet kršitve“ (člen 8(1)(c) Direktive 2004/48) – v konkretnem primeru kreditna institucija – na podlagi navedene direktive in sklicujoč se na bančno tajnost zavrne posredovanje informacije (v konkretnem primeru ime in naslov imetnika bančnega računa), ki jo zahteva imetnik pravice intelektualne lastnine ali oseba, ki je upravičena braniti navedeno pravico.⁴

1 — Jezik izvirnika: španščina.

2 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 2, str. 32. V skladu s členom 1, drugi stavek, Direktive 2004/48 „v tej direktivi izraz ‚pravice intelektualne lastnine‘ vključuje pravice industrijske lastnine“, tako da bom v nadaljevanju uporabljal izraz „intelektualna lastnina“ v tem širokem pomenu.

3 — Glej sodbe Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54; Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771; Bonnier Audio in drugi, C-461/10, EU:C:2012:219, in UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, ter sklep LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten, C-557/07, EU:C:2009:107.

4 — V skladu s členom 4 Direktive 2004/48 države članice priznajo kot osebe, ki imajo pravico zahtevati uporabo ukrepov, postopkov in pravnih sredstev, navedenih v poglavju II navedene direktive, med drugim „vse druge osebe, pooblašcene za uporabo navedenih pravic [intelektualne lastnine], zlasti pridobitelje licenc, če je to dovoljeno in v skladu z določbami veljavnega prava“.

I – Pravni okvir

A – Pravo Unije

3. V skladu z uvodno izjavo 10 Direktive 2004/48 je cilj te direktive približevanje zakonodajnih sistemov držav članic na področju varstva pravic intelektualne lastnine, da bi zagotovili visoko, enakovredno in homogeno raven varstva na notranjem trgu. Iz uvodne izjave 8 izhaja, da „[n]eskladja med sistemi držav članic glede sredstev uveljavljanja pravic intelektualne lastnine so škodljiva za pravilno delovanje notranjega trga in onemogočajo zagotovitev, da bi pravice intelektualne lastnine uživale enako raven varstva v vsej Skupnosti. To stanje ne pospešuje prostega gibanja na notranjem trgu in ne ustvarja spodbudnega okolja za zdravo konkurenco“, medtem ko je v uvodni izjavi 9 te direktive navedeno, da „[n]arlaščajóča uporaba interneta omogoča, da se piratski izdelki v trenutku razpošljejo po vsem svetu [...]“.

4. V skladu s členom 2(3) Direktive 2004/48 „[t]a direktiva ne vpliva na: (a) [...] Direktivo 95/46/ES [Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov]“, kar je omenjeno tudi v njeni uvodni izjavi 15.

5. Člen 3 Direktive 2004/48 določa:

„1. Države članice predvidijo ukrepe, postopke in pravna sredstva, potrebne za zagotovitev uveljavitve pravic intelektualne lastnine, ki jih zajema ta direktiva. Ti ukrepi, postopki in pravna sredstva so pošteni in pravični in niso po nepotrebnem zapleteni ali dragi in ne vsebujejo nerazumnih časovnih rokov ali neupravičenih zamud.

2. Ti ukrepi, postopki in pravna sredstva so tudi dejanski, sorazmerni in odvratilni in se uporabljajo na tak način, da se izogibajo ustvarjanju ovir za zakonito trgovino in zagotavljajo zaščito pred zlorabo.“

6. Člen 8 Direktive 2004/48 z naslovom „Pravica do informacij“ določa:

„1. Države članice zagotovijo, da lahko v okviru postopkov v zvezi s kršitvijo pravice intelektualne lastnine in na podlagi utemeljene in sorazmerne zahteve vlagatelja pristojni sodni organi odredijo, da informacije o izvoru in distribucijskih omrežjih blaga ali storitev, ki kršijo pravico intelektualne lastnine, priskrbi kršitelj in/ali katera koli druga oseba, za katero se ugotovi, da:

[...]

(c) zagotavlja v komercialnem obsegu storitve, uporabljene v dejavnostih, ki so predmet kršitve [...]

[...]

2. Informacije iz odstavka 1 vključujejo, kot je ustrezno:

(a) imena in naslove proizvajalcev, izdelovalcev, distributerjev, dobaviteljev in drugih prejšnjih imetnikov blaga ali storitev, kakor tudi predvidenih trgovcev na debelo in na drobno;

[...]

3. Odstavka 1 in 2 se uporabljata brez poseganja v druge zakonske določbe, ki:

[...]

(e) urejajo varstvo zaupnosti virov informacij ali obdelavo osebnih podatkov.“

B – Nacionalno pravo

7. Člen 19 nemškega zakona o znamkah z dne 25. oktobra 1994, kakor je bil spremenjen (Markengesetz, v nadaljevanju: zakon o znamkah), nosi naslov „Pravica do informacij“ in v nemško pravo znamk vnaša pravico, ki jo vzpostavlja člen 8 Direktive 2004/48. Odstavek 2 tega člena 19 določa:

„V primeru očitne kršitve ali če je imetnik znamke ali trgovskega imena vložil tožbo zoper kršitelja, obstaja pravica ne glede na določbe odstavka 1 tudi zoper osebo, ki

1. je imela v posesti nezakonito blago;
2. je uporabila nezakonite storitve;
3. je zagotavljala storitve, uporabljene v dejavnostih, ki so predmet kršitve, ali
4. je po podatkih ene od oseb, navedenih v točkah 1, 2 ali 3, sodelovala pri proizvodnji, pridobivanju ali distribuciji navedenega blaga ali pri opravljanju navedenih storitev

v komercialnem obsegu, pri čemer pa ta oseba ne more zavrnila pričanja v postopku zoper kršitelja na podlagi členov od 383 do 385 zakona o civilnih postopkih [...]“.

8. Člen 383(1)(6) nemškega zakona o civilnih postopkih (Zivilprozessordnung, v različici z dne 5. decembra 2005, kakor je bil pozneje spremenjen; v nadaljevanju: ZPO) priznava tistim osebam, ki so jim zaradi opravljanja njihove funkcije, poklica ali položaja zaupana dejstva, katerih tajnost je treba varovati zaradi njihove narave ali na podlagi zakonske določbe, pravico, da zavrnejo pričanje v zvezi z dejstvi, na katere se nanaša obveznost varovanja tajnosti.

II – Postopek v glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

9. Predlog za sprejetje predhodne odločbe je bil vložen v okviru spora med nemško družbo Coty Germany GmbH (v nadaljevanju: Coty Germany), ki je izključna imetnica licence za uporabo znamke Skupnosti „Davidoff Hot Water“, in Stadtsparkasse Magdeburg (v nadaljevanju: Sparkasse).

10. Družba Coty Germany je januarja 2011 prek spletnega dražbenega portala kupila stekleničko parfuma znamke „Davidoff Hot Water“. Kupnino za izdelek je nakazala na bančni račun, odprt pri Sparkasse in ki ga je navedel prodajalec. Ko je družba Coty Germany ugotovila, da je kupila ponarejen izdelek, je od dražbenega portala zahtevala, naj ji sporoči pravo ime imetnika uporabniškega računa, prek katerega je bil prodan parfüm (prodaja je bila opravljena pod psevdonimom). Ta oseba je priznala, da je imetnica uporabniškega računa na dražbenem portalu, vendar pa po njenih trditvah ni bila prodajalka izdelka in da na podlagi pravice, da pričanje zavrne, ne bo dala več informacij. Družba Coty Germany se je nato obrnila na družbo Sparkasse na podlagi člena 19(2) zakona o znamkah ter jo prosila za podatek o imenu in naslovu imetnika bančnega računa, na katerega je morala nakazati kupnino za kupljeno ponarejeno blago. Družba Sparkasse se je sklicevala na bančno tajnost in ni posredovala navedenih informacij. Družba Coty Germany se je nato obrnila na Landgericht Magdeburg (sodišče prve stopnje), ki je družbi Sparkasse naložilo, naj posreduje zahtevane podatke. Družba Sparkasse se je pritožila na Oberlandesgericht Naumburg, pri čemer se je sklicevala na člen 383(1)(6)

ZPO (na katerega napotuje člen 19(2) zakona o znamkah), ki med drugim varuje pravico kreditnih institucij, da sklicujoč se na bančno tajnost ne pričajo v civilnopравnem postopku. Pritožbeno sodišče je ugodilo družbi Sparkasse. Družba Coty Germany je nato vložila revizijo pri Bundesgerichtshof in ponovno predlagala, naj se kreditni instituciji naloži, naj ji posreduje zahtevano informacijo.

11. V teh okoliščinah je Bundesgerichtshof prekinilo postopek in Sodišču predložilo to vprašanje za predhodno odločanje:

„Ali je treba člen 8(3)(e) Direktive 2004/48/ES razlagati tako, da ta določba nasprotuje nacionalnemu predpisu, s katerim je banki v primeru, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, dovoljeno, da razkrije informacije na podlagi člena 8(1)(c) te direktive o imenu in naslovu imetnika računa zavrne s sklicevanjem na bančno tajnost?“

12. Družbi Coty Germany in Sparkasse, Evropska komisija in nemška vlada so predložile pisna stališča v tem postopku.

III – Povzetek stališč strank

13. Družba Coty Germany v svojih stališčih navaja, da člen 8(3) Direktive 2004/48 nasprotuje nacionalni določbi, ki kreditni instituciji, od katere je v skladu s členom 8(1)(c) navedene direktive zahtevala ime in naslov imetnika bančnega računa, dovoljuje, da se sklicuje na bančno tajnost in teh informacij ne posreduje. Po mnenju družbe Coty Germany tisti, ki krši pravico iz znamke, nikoli ne bo dovolil tistemu, ki opravlja storitev v smislu člena 8(1)(c) Direktive 2004/48, da informacije o njegovi identiteti (ki so osebni podatki za namene Direktive 95/46) posreduje imetniku pravice, ki je bila kršena, zaradi česar bo v teh primerih vedno prišlo do spora. Družba Coty Germany trdi, da mora obstajati možnost tehtanja nasprotujočih si interesov glede na okoliščine konkretnega primera, pri čemer je treba upoštevati, da tisti, ki prodaja očitno ponarejeno blago, ni upravičen do varstva svoje identitete.

14. Družba Sparkasse, ki svoja stališča osredotoči na nedopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe, kar bom takoj obravnaval, glede utemeljenosti meni, da ima družba Coty Germany na razpolago drugo preprosto pot, da razkrije identiteto domnevnega kršitelja pravice iz znamke, in sicer kazenski postopek, v okviru katerega bi lahko pridobila informacije, ki bi jih zbralo tožilstvo, v razmerju do katerega se ni mogoče sklicevati na bančno tajnost. Po drugi strani družba Sparkasse poudarja, da njena pravica zavrnuti pričanje ne more biti odvisna od tehtanja interesov, ki si v konkretnem primeru nasprotujejo. Poleg tega vztraja pri tem, da kreditna institucija, ko odloča, ali bo zahtevano informacijo posredovala ali ne, ne more presojati, ali je kršitev znamke očitna ali ne v smislu člena 19(2), prva možnost, zakona o znamkah.

15. Nemška vlada navaja, da je treba člen 8(1)(c) Direktive 2004/48 razlagati tako, da je treba pri odgovoru na zahtevo po informacijah, vloženo na njegovi podlagi, upoštevati okoliščine konkretnega primera in spoštovati zahteve načela sorazmernosti pri tehtanju nasprotujočih si temeljnih pravic. Po mnenju nemške vlade pravo Unije na področju varstva podatkov (konkretno Direktiva 95/46) ne nasprotuje *a priori* temu, da se v okoliščinah te zadeve posredujejo zahtevane informacije. Po drugi strani nemška vlada meni, da v obravnavani zadevi ni mogoče uporabiti tega, kar opredeli kot „izjemo“ od člena 8(3)(e) Direktive 2004/48. Nacionalna določba, ki dovoljuje, da se ne posreduje zahtevane informacije s sklicevanjem na bančno tajnost, ni določba, ki velja za obdelavo osebnih podatkov v smislu navedene določbe. Po njenem mnenju gre bolj za določbo, ki varuje zaupnost virov informacij v smislu navedenega člena 8(3)(e), ki je pojem, ki po mnenju nemške vlade zajema tudi samo zaupnost informacije. Vendar je treba navedeno določbo Direktive razlagati tako, da mora nacionalnemu sodišču omogočiti, da v vsakem primeru tehta nasprotujoče si temeljne pravice in presoja okoliščine v vsakem konkretnem primeru.

16. Nazadnje Komisija v svojih stališčih poudari, da člen 8(3)(e) Direktive 2004/48 ne nasprotuje nacionalni določbi, ki kreditni instituciji omogoča, da se sklicuje na bančno tajnost, zato da ne posreduje zahtevane informacije, če navedena določba izpolnjuje nekatere zahteve, natančneje, da izpolnjuje zahteve načela pravne varnosti, ki velja za obdelavo osebnih podatkov in ki nacionalnemu sodišču omogoča, da v vsakem konkretnem primeru pretehta nasprotujoče si temeljne pravice.

IV – Analiza

A – Dopustnost

17. Preden bom obravnaval vsebino, ki se zastavlja z vprašanjem Bundesgerichtshof, se je treba lotiti vprašanja dopustnosti, ki ga je izpostavila tožena stranka v postopku v glavni stvari, družba Sparkasse. Trdi, da za spor, o katerem odloča predložitveno sodišče, ne velja Direktiva 2004/48, temveč samo nacionalno pravo, glede na to, da zahteva za informacije ni bila posredovana v okviru postopka v zvezi s kršitvijo pravice intelektualne lastnine (člen 8(1) Direktive 2004/48 v povezavi s členom 19(2), druga možnost, zakona o znamkah), temveč v primeru „očitne kršitve“ znamke (člen 19(2), prva možnost, zakona o znamkah) – česar pa po njenem mnenju navedena direktiva ne predvideva – tako kot je podrobneje opisano v nadaljevanju.

18. Po mnenju družbe Sparkasse člen 8(1) Direktive 2004/48 ne določa samostojne materialne pravice zahtevati informacije od tretje osebe, temveč priznava to pravico samo v okviru postopka v zvezi s kršitvijo pravice intelektualne ali industrijske lastnine – v obravnavanem primeru znamke Skupnosti – in na podlagi utemeljene in sorazmerne zahteve vlagatelja. Družba Sparkasse trdi, da v tej zadevi ne gre za postopek v zvezi s kršitvijo, ki ga je imetnik znamke (ali v tem primeru imetnica licence za njeno uporabo) sprožil proti tistemu, ki je kršil njegovo pravico, v okviru katerega tožeča stranka od tretje osebe zahteva neko informacijo, temveč se uveljavlja samostojno materialno pravico, ki je ne ureja Direktiva, ampak samo nacionalno pravo.

19. Menim, da bi bilo ta ugovor treba zavrnil. Menim namreč, da ni nepomembno dejstvo, da je bil primer „očitne kršitve“ uveden v zakon o znamkah leta 2008, ravno upoštevajoč tudi tiste primere, v katerih imetnik kršene pravice potrebuje informacijo, da lahko ugotovi, kdo je kršitelj, z drugimi besedami, v tistih primerih, v katerih zaradi značilnosti nemškega postopkovnega prava, ki ne dovoli, da bi se civilni postopek začel proti nedoločeni osebi, še ni mogoč postopek zaradi kršitve pravice intelektualne lastnine, ker se še ni ugotovilo, kdo je oseba, proti kateri se bo vložila tožba.⁵

20. Menim, da je izraz, ki se med drugim uporabi v španski različici člena 8(1) Direktive 2004/48, „v okviru postopkov v zvezi s kršitvijo pravice intelektualne lastnine“ („*en el contexto de los procedimientos relativos a una infracción de un derecho de propiedad intelectual*“)⁶, dovolj širok, da lahko zajema primere, kot je obravnavani, v katerem je zaradi dovolj indicjev o kršitvi pravice intelektualne lastnine („očitna kršitev“) cilj zahteve po informacijah očitno začeti postopek zaradi kršitve znamke. V tem smislu lahko rečem, da smo „v okviru“ postopka „v zvezi s“ kršitvijo pravice iz znamke.⁷

5 — BT-Drs. 16/5048, str. 38 in 39, v zvezi s predlogom nemškega zakona o prenosu Direktive 2004/48.

6 — Moj poudarek. Španska in italijanska (*nel contesto dei procedimenti riguardanti la violazione di un diritto di proprietà intellettuale*) ter portugalska (*no contexto dos procedimentos relativos à violação de um direito de propriedade intelectual*) različica so dobesedni prevodi angleške različice *in the context of proceedings concerning an infringement of an intellectual property right*. V nemški različici je dobesedno *im Zusammenhang mit einem Verfahren wegen Verletzung eines Rechts des geistigen Eigentums* (moj poudarek), medtem ko francoska različica uporabi izraz *dans le cadre*.

7 — Tako sta se opredelila tudi Walter in Goebel pri analizi člena 8 Direktive 2004/48 v Walter, M. M., in von Lewinski, S. (ur.): *European Copyright Law: a commentary*. Oxford, Oxford University Press, 2010, str. 1263 in 1264: „Paragraph 1 does not read ‚in the course of proceedings concerning an infringement of intellectual property rights‘, but refers to such proceedings in using the formula ‚in the context of such proceedings, thus emphasizing that the information must be provided *with respect to* infringement proceedings but not necessarily *in the course of* an infringement proceeding“ (moj poudarek).

21. Zato menim, da je treba ugotoviti, da je tudi obravnavani primer zajet z navedeno Direktivo 2004/48 in da je vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je zastavilo Bundesgerichtshof, dopustno.

B – Vsebinska presoja

22. Zdaj bom prešel na vsebino vprašanja in je treba najprej ugotoviti, da je bistvo vprašanja Bundesgerichtshof, ki ni izrecno navedena v njegovem besedilu, v določbi člena 19(2) zakona o znamkah. Kot je bilo že ugotovljeno, ta določba izrecno priznava možnost, ki jo ima tretja oseba, od katere se zahteva informacija, da zavrne posredovanje te informacije, če bi v skladu s členi od 383 do 385 ZPO imela pravico, da zavrne pričanje v civilnopravnem postopku, ki teče zoper kršitelja. V obravnavanem primeru se je družba Sparkasse sklicevala na bančno tajnost in uporabila ravno to možnost.⁸

23. Treba je ugotoviti, ali ta možnost, ki jo predvideva nemško pravo, da se zavrne informacija nazadnje s sklicevanjem na bančno tajnost, spoštuje pravico do informacij, ki jo člen 8 Direktive 2004/48 priznava imetniku znamke ali licence za njeno uporabo.

24. Pravica do informacij iz člena 8 Direktive 2004/48 je procesna pravica, katere cilj je zagotoviti učinkovito varstvo intelektualne lastnine, kakor izhaja iz njene uvodne izjave 21. Njen neposredni cilj je v neki meri izenačiti različen obseg informacij, ki jih imata na voljo tisti, ki je domnevno kršil pravico intelektualne lastnine, in imetnik te pravice,⁹ s posledicami, ki temu sledijo in ki jih za učinkovitost pravnega sredstva lahko ima dejstvo, da imetnik pravice nima niti najmanjših informacij, ki so potrebne za to, da lahko začne pregon proti domnevnemu kršitelju. Seveda pravica do informacij ni absolutna pravica in dejansko sam člen 8 vključuje možnost, da države članice določijo omejitve za njeno uveljavljanje. Čeprav med njimi ni izrecno omenjena bančna tajnost, pa je v odstavku 3 ta določba: „Odstavka 1 in 2 se uporabljata brez poseganja v druge zakonske določbe, ki: [...] (e) urejajo varstvo zaupnosti virov informacij ali obdelavo osebnih podatkov“. Po drugi strani člen 2(3)(a) Direktive 2004/48 omejuje pravico do informacij iz člena 8 s tem, da določa, da navedena direktiva „ne vpliva“ na, med drugim, Direktivo 95/46.

25. Predložitveno sodišče se v vprašanju za predhodno odločanje izrecno sklicuje samo na člen 8(3)(e) Direktive 2004/48 kot določbo, s katero bi bila morda zajeta bančna tajnost kot omejitev pravice do informacij iz člena 8(1)(c) ali celo kot izjema od te pravice. Torej je vprašanje, ali v okoliščinah obravnavanega primera člen 8(3)(e) navedene direktive dovoljuje kreditni instituciji, ki se sklicuje na nacionalno pravno določbo, v kateri je predvidena pravica zavrniti pričanje v določenih okoliščinah, da se sklicuje na bančno tajnost, zato da zavrne posredovanje informacij, ki se zahtevajo med uveljavljanjem pravice iz odstavka 1 tega člena 8.

26. Predvsem moram opozoriti, da se je treba v tej zadevi osredotočiti na drugega od primerov, ki sta navedena v točki (e), ki se nanaša na obdelavo osebnih podatkov, in pustiti ob strani prvega izmed njiju, ki se nanaša na varstvo zaupnosti virov informacij. Menim, da je očitno, da v obravnavani zadevi ta primer ni podan, saj ni v igri varstvo identitete „vira informacij“.

8 — Bančna tajnost je v Nemčiji splošno sprejeta kot posebna dolžnost varovanja zaupnosti, ki izhaja iz splošne obveznosti kreditnih institucij, da varujejo in ne škodujejo premoženjskim interesom svojih strank, in je običajno del splošnih pogojev v pogodbah, ki jih te stranke sklenejo s kreditnimi institucijami in ki zadnje zavezujejo, da zavrnejo zahteve za informacije o njihovih strankah, če imetnik računa ne soglaša s tem. Splošni pogoji poslovanja družbe Stadsparkasse Magdeburg so na voljo na internetu, <https://www.sparkasse-magdeburg.de/pdf/vertragsbedingungen/AGB.pdf>. Med njimi je tudi izrecno sklicevanje na bančno tajnost (točka 1(1)) in okoliščine, v katerih lahko institucija posreduje informacijo v zvezi s stranko (točka 3(2)). V zvezi z bančno tajnostjo, zlasti glede njene povezave z varstvom podatkov, glej zlasti Kahler, T., *Datenschutz und Bankgeheimnis*, v Kahler, T., in Werner, S.: *Electronic Banking und Datenschutz – Rechtsfragen und Praxis*. Berlin/Heidelberg, Springer, 2008, str. 143 in naslednje ter tam navedena bibliografija.

9 — McGuire, M. R., *Beweismittelvorlage und Auskunftsanspruch nach der Richtlinie 2004/48/EG zur Durchsetzung der Rechte des Geistigen Eigentums, Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht – Internationaler Teil*, 2005, str. 15, in Haedicke, M., *Informationsbefugnisse des Schutzrechtsinhabers im Spiegel der EG-Richtlinie zur Durchsetzung der Rechte des geistigen Eigentums*, v A. Ohly in drugi (ur.): *Perspektiven des Geistigen Eigentums und Wettbewerbsrechts – Festschrift für Gerhard Schricker zum 70. Geburtstag*. München, C. H. Beck, 2005, str. 19 in 20.

27. V zvezi s tem drugim primerom, ki ga navaja določba člena 8(3)(e) Direktive 2004/48, moram najprej navesti, da ima po mojem mnenju sporna nacionalna zakonodaja, kakor jo je predstavilo predložitveno sodišče, dva različna učinka: prvič, *neposredni* učinek, ki se kaže kot „omejevanje“ pravice do informacij, ki jo priznava člen 8(1) Direktive 2004/48; in drugič, *posredni* učinek, ki se kaže kot „vpliv na“ temeljno pravico do učinkovitega pravnega sredstva in kot morebitna zadnja posledica temeljno pravico do intelektualne lastnine.

28. Takoj moram poudariti, da pride do ogrožanja pravice do informacij, ki sem ga ravnokar omenil (in posredno omejevanja navedenih temeljnih pravic) zaradi zahtev po „bančni tajnosti“, kakor je določena v členu 383(1)(6) ZPO. Predložitveno sodišče sprašuje, ali bi bil cilj varovanja bančne tajnosti lahko zajet s pridržkom, ki ga člen 8(3)(e) Direktive 2004/48 v odstavku 1 določa glede uveljavljanja pravice do informacij, v obsegu, v katerem se navedena pravica priznava „brez poseganja“ zlasti „v druge zakonske določbe, ki [...] urejajo [...] obdelavo osebnih podatkov“.

29. V tem smislu bi se lahko razpravljalo o tem, ali navedeni pridržek velja v obravnavanem primeru glede na to, da je treba dvomiti o tem, ali je sama „bančna tajnost“, kot je urejena v nemškem pravu, „zakonska določba“ za namene člena 8(3)(e) Direktive 2004/48, ali o tem, ali je namen določbe člena 383(1)(6) ZPO – na katerega napotuje člen 19(2) zakona o znamkah – urediti „obdelavo osebnih podatkov“, kakor je poudarila zlasti nemška vlada v svojih stališčih.¹⁰

30. Vendar je treba upoštevati, da je v številnih primerih, kot je v obravnavani zadevi, v ozadju uporabe navedene določbe dejansko to, ali je treba sodišču sporočiti določene osebne podatke konkretnih oseb ali ne.¹¹ Poleg tega je treba prav tako upoštevati, da Direktiva 2004/48 v vsakem primeru v členu 2(3)(a) vsebuje splošno klavzulo o upoštevanju določb Direktive 95/46 na področju varstva osebnih podatkov. Zato na podlagi razlage člena 8(3)(e) Direktive 2004/48, ki je v skladu s temeljno pravico do varstva osebnih podatkov, določeno v členu 8 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), menim, da je sporna nacionalna zakonodaja zajeta z navedeno točko (e) člena 8(3) navedene direktive.

31. Glede na tako opisan pomen nacionalne zakonodaje menim, da jo je najprej treba, zato da bi preučili njeno združljivost z Direktivo 2004/48, opredeliti z vidika zagotavljanja vpletenih temeljnih pravic. V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da ima navedena nacionalna zakonodaja učinek „omejevanja uresničevanja“ temeljnih pravic do učinkovitega pravnega sredstva in industrijske lastnine v smislu člena 52(1) Listine. Posledica legitimnega interesa kreditne institucije, da varuje bančno tajnost, ki je izraz dolžnosti varovanja zaupnosti, ki velja za razmerje z njeno stranko, je namreč to, da omeji dve temeljni pravici imetnika znamke ali licence za njeno uporabo (zadnjega kot imetnika določenih materialnih pravic v zvezi z njo) v smislu člena 52(1) Listine, konkretno, pravico do intelektualne lastnine (člen 17(2) Listine) in pravico učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine,¹² ki je nujen instrument za varstvo prve pravice.

32. Člen 52(1) Listine dovoljuje omejitev uresničevanja temeljnih pravic v dveh primerih: omejitev mora ustrezati cilju splošnega interesa, ki ga priznava Unija (prva alternativa), ali pa mora biti potrebna zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih (druga alternativa). Čeprav se zavedam, da je nacionalno sodišče tisto, ki bo moralo dokončno opredeliti legitimni namen, ki mu sledi sporna zakonodaja, pa menim, da je očitno, da se gibljemo v okviru druge alternative (čeprav ne izključujem,

10 — Glej točko 59 in naslednje navedenih stališč.

11 — Posredovanje podatka o imenu in naslovu imetnika računa (domnevni kršitelj) pri družbi Sparkasse, ki ga je zahtevala družba Coty Germany, bi pomenilo, če bi do tega prišlo, posredovanje osebnih podatkov, z drugimi besedami, informacije, ki se nanaša na določeno ali določljivo fizično osebo (v skladu z opredelitvijo iz člena 2(a) Direktive 95/46), in prav tako „obdelavo osebnih podatkov“ (v skladu z opredelitvijo iz člena 2(b) Direktive 95/46).

12 — Pravica do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine je potrditve načela učinkovitega sodnega varstva, ki je splošno načelo prava Unije, ki izhaja iz skupnih ustavnih tradicij držav članic (glej sodbe Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163, točka 37; Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija, C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461, točka 335, in AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, točka 54).

da gre lahko tudi za „cilje splošnega interesa“ v smislu prve, ki so povezani s tem, da kreditne institucije izvajajo glavno dejavnost za delovanje celotnega gospodarskega sistema). V tem smislu menim, da omejevanje učinkovitega pravnega sredstva in pravice do intelektualne lastnine imetnika licence za uporabo znamke kot posledica bančne tajnosti – s katero se kreditna institucija zaveže, da ne bo razkrila informacij o identiteti svoje stranke in njenega bančnega poslovanja brez njenega soglasja – v svojem temelju ustreza potrebi po varovanju pravice (ki je prav tako priznana kot temeljna v členu 8 Listine) do varstva osebnih podatkov strank, ki jih ima v posesti kreditna institucija.

33. Člen 52(1) Listine določa podrobne pogoje, pod katerimi je legitimno „omejiti“ temeljno pravico. Da bi bila omejitev temeljnih pravic, ki je sporna v tej zadevi, legitimna, bo morala s tega vidika izpolniti vse zahteve, ki jih določa navedena določba, in sicer bo morala biti predpisana z zakonom, spoštovati bistveno vsebino prizadetih pravic in svoboščin in nazadnje bo morala biti primerna in nujna za doseg zastavljenega cilja ter upoštevati načelo sorazmernosti.

34. Nacionalno sodišče bo moralo preveriti, ali sporna nemška zakonodaja izpolnjuje zahteve iz člena 52(1) Listine. Navedeno sodišče bo moralo, ker najbolj pozna posebnosti „primera, kakršen je ta v postopku v glavni stvari“, na katere se sklicuje predložitveno sodišče, presoditi, ali v končni fazi obstajajo okoliščine, ki upravičujejo omejevanje temeljnih pravic zaradi bančne tajnosti, ali ne.

35. V nadaljevanju bom jedrnato predstavil – in pri tem spomnil na sodno prakso Sodišča v zvezi s tem – navodila, ki so potrebna, da bi nacionalno sodišče na podlagi člena 52(1) Listine lahko presodilo, v kakšnem obsegu lahko legitimen interes kreditne institucije, da varuje bančno tajnost, veljavno omeji pravico do učinkovitega pravnega sredstva tistega, ki kot predhodni korak tega, da pred sodišči uveljavlja pravice iz znamke Skupnosti, skuša uveljavljati pravico do informacij, ki mu jo priznava člen 8(1) Direktive 2004/48, in lahko prav tako omeji, kot morebitna končna posledica, njegovo temeljno pravico do intelektualne lastnine.

1. Zakonitost in bistvena vsebina

36. Člen 52(1) Listine določa, da mora biti omejevanje „predpisano z zakonom“, to pomeni, da mora spoštovati načelo zakonitosti, tako da je dopustno samo omejevanje, ki temelji na zakonski podlagi nacionalnega prava, ki mora biti dostopna, jasna in predvidljiva.¹³ Vendar se v tej zadevi srečamo s tem, da – kot je poudarilo predložitveno sodišče v točki 22 svojega predloga za sprejetje predhodne odločbe – „bančna tajnost v Nemčiji ni urejena neposredno v zakonski določbi, ampak je v nemškem pravu izvedena iz splošne dolžnosti banke, da varuje premoženjske interese pogodbene stranke in tem interesom ne škoduje“. Bundesgerichtshof v nadaljevanju navede, da v Nemčiji „[v]arstvo bančne tajnosti [...] posredno izhaja iz člena 383(1)(6) ZPO, v katerem je določena pravica do zavrnitve pričanja v zadevah, ki spadajo pod bančno tajnost, [...] [pod katero] običajno spadata tudi ime in naslov imetnika računa“.

37. Kakor sem že spomnil v sklepnih predlogih, predstavljenih v zadevi *Scarlet Extended*,¹⁴ je treba izraz „zakon“ v smislu člena 52(1) Listine razumeti v „stvarnem“ in ne le formalnem pomenu, kar pomeni, da lahko vključuje „napisano“ in „nenapisano“ pravo, pa tudi pravo, ki ga „izdelajo sodišča“, tako da lahko objavljena in torej dostopna „ustaljena sodna praksa“, po kateri se ravna nižja sodišča, v nekaterih okoliščinah dopolni zakonsko določbo in jo dovolj razjasni, da postane predvidljiva.

13 — Glede tega primera glej točko 53 sklepnih predlogov generalne pravobranilke J. Kokott, predstavljene v zadevi *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2007:454, kjer je omenjena sodba *Österreichischer Rundfunk*, C-465/00, C-138/01 in C-139/01, EU:C:2003:294, točki 76 in 77.

14 — C-70/10, EU:C:2011:771, točka 99.

38. Predložitveno sodišče mora potrditi, v kakšnem obsegu je mogoče na podlagi sodne prakse v zvezi s členom 383(1)(6) ZPO ugotoviti, ali bančna tajnost, kljub temu da v nemškem pravu ni izrecno urejena v nobeni zakonski določbi, izpolnjuje zahteve načela zakonitosti, kakor je bilo obrazloženo v točkah zgoraj (konkretno zahteve dostopnosti, jasnosti in predvidljivosti) in lahko načeloma upraviči omejevanje zgoraj navedenih temeljnih pravic, če so izpolnjene še ostale zahteve iz člena 52(1) Listine.

39. Člen 52(1) Listine poleg tega določa, da mora omejevanje vsekakor spoštovati „bistveno vsebino“ zadevne temeljne pravice ali temeljnih pravic. Glede tega se porajajo resnejši dvomi zlasti v zvezi s pravico družbe Coty Germany do učinkovitega pravnega sredstva. Učinkovitost pravnega sredstva, ki ga zahteva imetnica licence za uporabo kršene znamke, je v Nemčiji v okoliščinah, kakršne so v tej zadevi, odvisna zgolj in izključno od tega, ali se kreditna institucija, ki se jo prosi za informacije in ki ima do svoje stranke pogodbeno dolžnost varovati zaupnost, iz katerega koli razloga odpove uveljavljanju pravice do zavrnitve pričanja, ki jo podeljuje člen 383(1)(6) ZPO.¹⁵ Res je, da je naloga nacionalnega prava različnih držav članic, da uredi postopek uporabe prava Unije v skladu z načelom procesne avtonomije (tako da lahko načeloma vsaka država članica odloča, kako bo uredila pravico nekaterih oseb, da zavrnejo pričanje o njim znanih dejstvih). Vendar je polje proste presoje držav članic pri izvajanju navedene pristojnosti omejeno z zahtevo, da je treba vedno zagotoviti učinkovito pravno sredstvo, tako da se uveljavljanje pravic, ki jih daje pravni red Unije, ne sme praktično onemogočiti oziroma čezmerno otežiti.¹⁶ Vsekakor je jasno, da se bistvene vsebine ne bi spoštovalo, če bi sporna nacionalna zakonodaja povzročila, da se omeji pravica morebitnih imetnikov pravic intelektualne lastnine, da uživajo sodno varstvo.

2. Sorazmernost v širšem smislu

40. V skladu s členom 52(1), drugi stavek, Listine so „[o]b upoštevanju načela sorazmernosti [...] omejitve dovoljene samo, [...] če so potrebne zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih“. V ta namen je treba presoditi, ali je v okoliščinah te zadeve to, da se s sklicevanjem na bančno tajnost družbi Coty Germany prepreči uresničevanje pravice do učinkovitega pravnega sredstva in s tem tudi odvzame varstvo pravici intelektualne lastnine, primerno, nujno in sorazmerno v ožjem smislu za doseganje zastavljenega legitimnega cilja, ki je po mojem mnenju, kakor sem že navedel zgoraj, varstvo pravice do varstva podatkov domnevnega kršitelja, s katerimi razpolaga kreditna institucija, pri kateri ima odprt račun.

a) Primernost

41. Prvič, prva od zahteva je primernost, v zvezi s katero je treba preučiti, ali je omejevanje temeljnih pravic do učinkovitega pravnega sredstva in intelektualne lastnine imetnika licence za uporabo znamke primerno za doseg zastavljenega cilja, to je – z besedami člena 52(1) Listine – če „dejansko ustrezajo“ potrebi, v tem primeru, da se zaščiti pravico do varstva podatkov imetnika bančnega računa.

15 — V zvezi s tem je treba spomniti na navedeno v točki 19 teh sklepnih predlogov, da v Nemčiji ni mogoče sprožiti civilnega postopka proti nedoločeni osebi. Kot je že navedla generalna pravobranilka V. Trstenjak v sklepnih predlogih, predstavljenih v zadevi Hypotečni banka, C-327/10, EU:C:2011:561, „[č]e tožeča stranka ne bi mogla vložiti tožbe proti toženi stranki, ki je ni mogoče najti niti po vseh poizvedbah, pri katerih se zahteva skrbnost in dobra vera, bi lahko pravici tožeče stranke do učinkovitega pravnega varstva grozila popolna izvzliteliv“ (točka 131).

16 — Glej med drugim sodbe Safalero, C-13/01, EU:C:2003:447, točka 49; Weber's Wine World in drugi, C-147/01, EU:C:2003:533, točka 103; Wells, C-201/02, EU:C:2004:12, točka 67, in Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163, točka 43, ter sklepne predloge generalne pravobranilke V. Trstenjak v združenih zadevah N. S. in drugi, C-411/10 in C-493/10, EU:C:2011:610, točki 160 in 161. Načelo učinkovitosti se zdaj pojavlja ne samo v okviru pravice do učinkovitega pravnega sredstva, kakor je priznana v členu 47 Listine, temveč v okviru tu relevantnega področja tudi v členu 3 Direktive 2004/48.

b) Nujnost

42. Drugič, in to se mi zdi še posebej pomembno v okoliščinah te zadeve, je treba ugotoviti, ali je omejevanje res nujno za uresničitev tega cilja. Omejevanje temeljnih pravic družbe Coty Germany je nujno samo, če zastavljenega cilja (to, da banka varuje podatke svoje stranke) ni mogoče doseči z ukrepom, ki manj omejuje ti pravici. Menim, da bi bilo v tej točki treba presoditi zlasti, ali bi se lahko informacije, ki jih družba Coty Germany zahteva od družbe Sparkasse, morda pridobile z drugim sredstvom ali iz drugega vira, ki ni kreditna institucija.¹⁷ Prav tako je treba tu preučiti ali je predlog, ki ga je družba Sparkasse navedla v svojih stališčih, da družba Coty Germany sproži kazenski postopek proti neznani osebi, da po tej poti pride do imena domnevnega kršitelja, dejansko lahko uspešen. Zato mora nacionalno sodišče ugotoviti, v kakšni meri se lahko od imetnika znamke ali imetnika licence za uporabo znamke zahteva, da uporabi kazenski postopek, in – celo še pred tem – ali je to v zadevnem nacionalnem pravu v praksi mogoče (in če je, ali to ne pomeni morebitne nesprejemljive zlorabe kazenskega postopka za namene, ki niso nameni tega postopka).

c) Sorazmernost v ožjem smislu

43. Nazadnje, analiza sorazmernosti zahteva, da se preuči, v kakšnem obsegu cilji varstva določenih pravic v razmerju do drugih temeljnih pravic dovolj izravnavajo žrtve, ki so posledica tega. Nacionalno sodišče mora upoštevati, med drugim, vrsto in obseg informacij, ki jih zahteva družba Coty Germany – ki se, kot izhaja iz spisa, omeji samo na tiste informacije, ki so nujno potrebne za začetek sodnega postopka proti domnevnemu kršitelju – prepričljivost dokazov za to, da gre za kršitev pravice intelektualne lastnine,¹⁸ in za to, da je imetnik računa, ki se ga želi identificirati, lahko ravnal nezakonito,¹⁹ pri čemer je treba presoditi tudi, v kakšni meri je tisti, ki domnevno trguje s ponarejenim blagom, upravičen do varstva svoje identitete, zlasti ker je, kot trdi družba Coty Germany v svojih stališčih, navedba pravnega imena in naslova del obveznosti dobrovernih udeležencev v gospodarskem prometu;²⁰ obstoj znatne škode, ki je nastala imetniku zaščitene znamke; ter zagotovila družbe Coty Germany v zvezi z uporabo pridobljenih informacij, tako da bo razkrite informacije uporabljene samo za uvedbo postopka proti domnevnemu kršitelju, in ne za druge namene, ki nimajo nobene zveze s tem ciljem. Vsekakor mora nacionalno sodišče v okviru tega preizkusa sorazmernosti upoštevati vse zadevne temeljne pravice in torej tehtati med nasprotujočimi si temeljnimi pravicami.²¹

17 — V zvezi s tem je treba v tej zadevi upoštevati, da je družba Coty Germany že poskušala pridobiti navedeno informacijo od dražbenega portala, prek katerega je kupila ponarejen izdelek, in od osebe, ki jo je navedeni portal opredelil kot imetnika uporabniškega računa, s katerega se je opravila prodaja, vendar je bila pri tem neuspešna.

18 — Glej v tem smislu sodbo *Bonnier Audio* in drugi (C-461/10, EU:C:2012:219, točka 58), v kateri je Sodišče z vidika prava Unije štelo za sprejemljivo nacionalna zakonodaja, ki je za to, da se odredba o razkritju zadevnih podatkov izda, zahtevala, med drugim, da obstajajo dejanski indici o posegu v pravo intelektualne lastnine, in sklepne predloge generalne pravobranilke V. Trstenjak v združenih zadevah *N. S. in drugi*, C-411/10 in C-493/10, EU:C:2011:611, točka 159. Naj spomnim, da v obravnavani zadevi predložitveno sodišče v točki 2 predloga za sprejetje predhodne odločbe potrjuje, da je bil „[p]arfum [...] ponaredek, ki ga prepozna tudi laik“.

19 — Drugače kot v zadevi *Promusicae* (C-275/06, EU:C:2008:54), v kateri, kot je pojasnila generalna pravobranilka J. Kokott v točki 115 sklepnih predlogov (EU:C:2007:454), „iz okoliščine, da so bile pod konkretnim IP-naslovom v določenem trenutku kršene avtorske pravice, ne sledi nujno, da je ta dejanja storil imetnik priključka, ki mu je bil naslov dodeljen v tistem trenutku“, pa se v obravnavani zadevi izhaja iz tega, kar je po mojem mnenju pomembno, da je imetnik računa, na katerega se nakazuje denar za kupnino za ponarejeno blago, oseba (ali ena od oseb), ki ima finančno korist od kršitve pravice iz znamke.

20 — Naj v tem smislu spomnim, da je Sodišče v sodbi *L'Oréal in drugi* (C-324/09, EU:C:2011:474, točka 142) že razsodilo, da „*mora biti storilec kršitve, če deluje v poslovnem prometu*, in ne zasebno, *jasno prepoznaven*, čeprav je sicer treba upoštevati varstvo osebnih podatkov“ (moj poudarek). V obravnavani zadevi je jasno, da je tisti, ki je prodajal ponarejen parfem, deloval „v komercialnem obsegu“ v smislu Direktive 2004/48, glede na to, da je – kot izhaja iz spisa – promet na uporabniškem računu na spletnem dražbenem portalu, na katerem se je opravljala prodaja, v obdobju od sredine decembra 2010 do sredine januarja 2011 znašal več kot 10.000 EUR.

21 — Naj v tem smislu spomnim na sodbi *Promusicae* (C-275/06, EU:C:2008:54) in *Bonnier Audio* in drugi (C-461/10, EU:C:2012:219) ter na sklep *LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten* (C-557/07, EU:C:2009:107).

44. Upoštevajoč zgornje premisleke menim, da je treba člen 8(3)(e) Direktive 2004/48 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, katere brezpogojni učinek je, da dovoljuje kreditni instituciji, ki se sklicuje na bančno tajnost, da zavrne posredovanje informacije o imenu in naslovu imetnika bančnega računa, ki se je zahtevala v skladu s členom 8(1)(c) navedene direktive. Tak učinek je z navedeno določbo te direktive skladen samo, če izhaja iz predhodne presoje, ki jo mora opraviti nacionalno sodišče, s katero bi se zagotovila legitimnost omejevanja temeljnih pravic, ki so prizadete s sporno nacionalno zakonodajo, kakor je določeno v členu 52(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

V – Predlog

45. Na podlagi zgornjih premislekov Sodišču predlagam, naj Bundesgerichtshof odgovori: Člen 8(3)(e) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/48/ES z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine je treba razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, katere brezpogojni učinek je, da dovoljuje kreditni instituciji, ki se sklicuje na bančno tajnost, da zavrne posredovanje informacije o imenu in naslovu imetnika bančnega računa, ki se je zahtevala v skladu s členom 8(1)(c) navedene direktive. Tak učinek je z navedeno določbo te direktive skladen samo, če izhaja iz predhodne presoje, ki jo mora opraviti nacionalno sodišče, s katero bi se zagotovila legitimnost omejevanja temeljnih pravic, ki so prizadete s sporno nacionalno zakonodajo, kakor je določeno v členu 52(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.